

Arrest

nr. 270 302 van 23 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 januari 2022.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in 2017 internationale bescherming in Duitsland heeft verkregen.

Verzoekster betwist niet dat haar internationale bescherming werd toegekend, maar wel dat zij actueel niet meer over een geldig verblijfsstatuut in Duitsland beschikt. Zij stelt dat aan haar zou zijn gevraagd dat zij zich naar de Eritrese ambassade dient te begeven om haar verblijfstittel te kunnen verlengen. Verder verwijst zij naar de Duitse asielwet, waarin een aantal gevallen worden beschreven wanneer de beschermingsstatus kan worden ingetrokken of herroepen. Zij verwijst nog naar een arrest van de Raad, waarin werd geoordeeld dat niet kon worden vastgesteld dat verzoeker nog internationale bescherming zou genieten.

Omtrent verzoeksters betoog valt in de bestreden beslissing het volgende te lezen: "Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u te kennen dat u niet juist weet wat er zou gebeuren indien u terug zou keren naar Duitsland, u verklaart daarbij dat u in Duitsland niet over de juiste verblijfsdocumenten beschikt (CGVS, p. 11). Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Uw verwijzingen naar een sociaal assistent, die zou hebben aangedrongen dat u eerst bij de Eritrese ambassade zou moeten langsgaan alvorens u een verdere verblijfsvergunning zou krijgen (CGVS, p. 11, p. 12-13), kunnen op geen enkele manier deze beoordeling wijzigen en volstaan allerminst om de effectiviteit van de door Duitsland aan u verleende internationale bescherming kunnen weerleggen. U dient zich in deze rechtstreeks te wenden tot de Duitse autoriteiten teneinde eventuele onduidelijkheden of administratieve problemen op te lossen."

Verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan deze motieven.

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die de vluchtelingenstatus geniet in Duitsland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Duitsland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Duitsland, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Duitsland, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoekster beperkt zich tot het louter stellen dat de gebeurtenissen die haar zijn overgekomen volledig gelijklopen met degene besproken in de voorgelegde verslagen, wat niet volstaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoekster stelt nog dat in de bestreden beslissing foutief wordt gesteld dat zij nooit werk heeft gezocht. Zij was op het moment dat zij Duitsland verlaten heeft nog bezig met haar opleiding als verpleegster.

Verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan de desbetreffende motieven. Buiten de vaststelling dat verzoekster nooit heeft geprobeerd een job te vinden, zoals zij zelf verklaart, wordt tevens aangehaald dat verzoekster geen inspanningen leverde. Verzoekster liep er jarenlang scholing en spreekt Duits, waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat zij mits enige inspanning kansen zou maken op de Duitse arbeidsmarkt. Verzoekster toont alvast het tegendeel niet aan met concrete elementen.

Tot slot haalt verzoekster nog aan dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt echter dat er geen discussie bestaat over het statuut van verzoekster, zoals supra reeds werd aangehaald. Aan verzoekster is namelijk internationale bescherming in Duitsland verleend. Verzoekster lijkt uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend. Verzoekster toont dit echter op geen enkele manier aan.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 december 2021, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota. Zij licht toe dat haar status onzeker is en dat daar geen onderzoek naar gedaan werd door het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij wijst erop dat in 2017 haar verblijfstitel met 6 maanden werd verlengd, maar daarna niet meer, een probleem dat niet werd onderzocht. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij in Duitsland geen effectieve bescherming heeft en de situatie nog erger geworden is door corona en het racisme en discriminatie.

4.2. In zoverre verzoekende partij, verwijzende naar de eerder door haar per aangetekend schrijven van 10 januari 2022 overgemaakte aanvullende nota, aanvoert dat haar status onzeker is en dat daar geen onderzoek naar werd gedaan door de commissaris-generaal, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat blijkens de informatie vervat in het administratief dossier (zie map 4 ‘Bijkomende info’, Eurodac Marked Hit van 16 maart 2020 en Eurodac Search Result van 13 maart 2020) aan verzoekende partij internationale bescherming werd toegekend in Duitsland, en meer bepaald op 28 juni 2017. Verzoekende partij betwist dit niet, zoals eerder in de beschikking van 28 december 2021 al werd (vast)gesteld.

De Raad wijst er in dit verband op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij de commissaris-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* gelet op voormelde informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partij in Duitsland internationale bescherming geniet, het aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)).

Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming in Duitsland zou beschikken, omdat deze zou zijn ingetrokken, opgeheven of beëindigd om welke reden dan ook –dit blijkt nergens uit en wordt door de verzoekende partij op generlei wijze aangetoond-, noch toont zij aan dat zij niet naar Duitsland zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

Verzoekende partij werpt dan ook geen ander licht op hetgeen in dit verband eerder in voornoemde beschikking werd vastgesteld, met name:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in 2017 internationale bescherming in Duitsland heeft verkregen. Verzoekster betwist niet dat haar internationale bescherming werd toegekend, maar wel dat zij actueel niet meer over een geldig verblijfsstatuut in Duitsland beschikt. Zij stelt dat aan haar zou zijn gevraagd dat zij zich naar de Eritrese ambassade dient te begeven om haar verblijfstittel te kunnen verlengen. Verder verwijst zij naar de Duitse asielwet, waarin een aantal gevallen worden beschreven wanneer de beschermingsstatus kan worden ingetrokken of herroepen. Zij verwijst nog naar een arrest van de Raad, waarin werd geoordeeld dat niet kon worden vastgesteld dat verzoeker nog internationale bescherming zou genieten.

Omtrent verzoeksters betoog valt in de bestreden beslissing het volgende te lezen: “Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u te kennen dat u niet juist weet wat er zou gebeuren indien u terug zou keren naar Duitsland, u verklaart daarbij dat u in Duitsland niet over de juiste verblijfsdocumenten beschikt (CGVS, p. 11). Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Uw verwijzingen naar een sociaal assistent, die zou hebben aangedrongen dat u eerst bij de Eritrese ambassade zou moeten langsgaan alvorens u een verdere verblijfsvergunning zou krijgen (CGVS, p. 11, p. 12-13), kunnen op geen enkele manier deze beoordeling wijzigen en volstaan allerminst om de effectiviteit van de door Duitsland aan u verleende internationale bescherming kunnen weerleggen. U dient zich in deze rechtstreeks te wenden tot de Duitse autoriteiten teneinde eventuele onduidelijkheden of administratieve problemen op te lossen.”

Verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan deze motieven.”

Uit niets blijkt dat verzoekende partij zich ondertussen bij de Duitse instanties, tot wie zij zich dient te richten zoals eerder pertinent in de bestreden beslissing werd opgemerkt, heeft geïnformeerd omtrent

haar verblijfssituatie in Duitsland en desgevallend de nodige stappen heeft ondernomen om haar verblijfstitel, zo deze zou zijn verstreken, te verlengen/vernieuwen.

4.3. Verzoekende partij verwijst verder nog in haar betoog ter zitting naar de corona-pandemie in Duitsland. Zij stelt dat hierdoor de situatie in Duitsland, zoals die van personen die er internationale bescherming genieten, sterk is achteruitgegaan.

Betreffende de verwijzing naar de pandemie COVID-19, wijst de Raad er vooreerst op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj en GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad stelt verder dat verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Duitsland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke. Zij toont niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Duitsland een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat Duitsland meer dan België zou worden getroffen door deze pandemie, die trouwens niet alleen Duitsland, maar ook heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft.

4.4. Tot slot wijst verzoekende partij op het racisme en de discriminatie waarmee personen met een beschermingsstatuut in Duitsland (steeds vaker) worden geconfronteerd.

De Raad beklemtoont dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie van personen die om internationale bescherming in Duitsland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, zoals *in casu* waar verzoekende partij ter zitting verwijst naar personen met een beschermingsstatuut die slachtoffer worden van discriminatie en racisme in Duitsland, op zich dus geenszins voldoende is om aan te tonen dat verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Duitsland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, zoals eerder in de beschikking van 28 december 2021 werd vastgesteld. Zij ontkracht noch weerlegt echter hetgeen alzo doet besluiten.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, ter zitting geen dienstige elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 december 2021 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting drieëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS